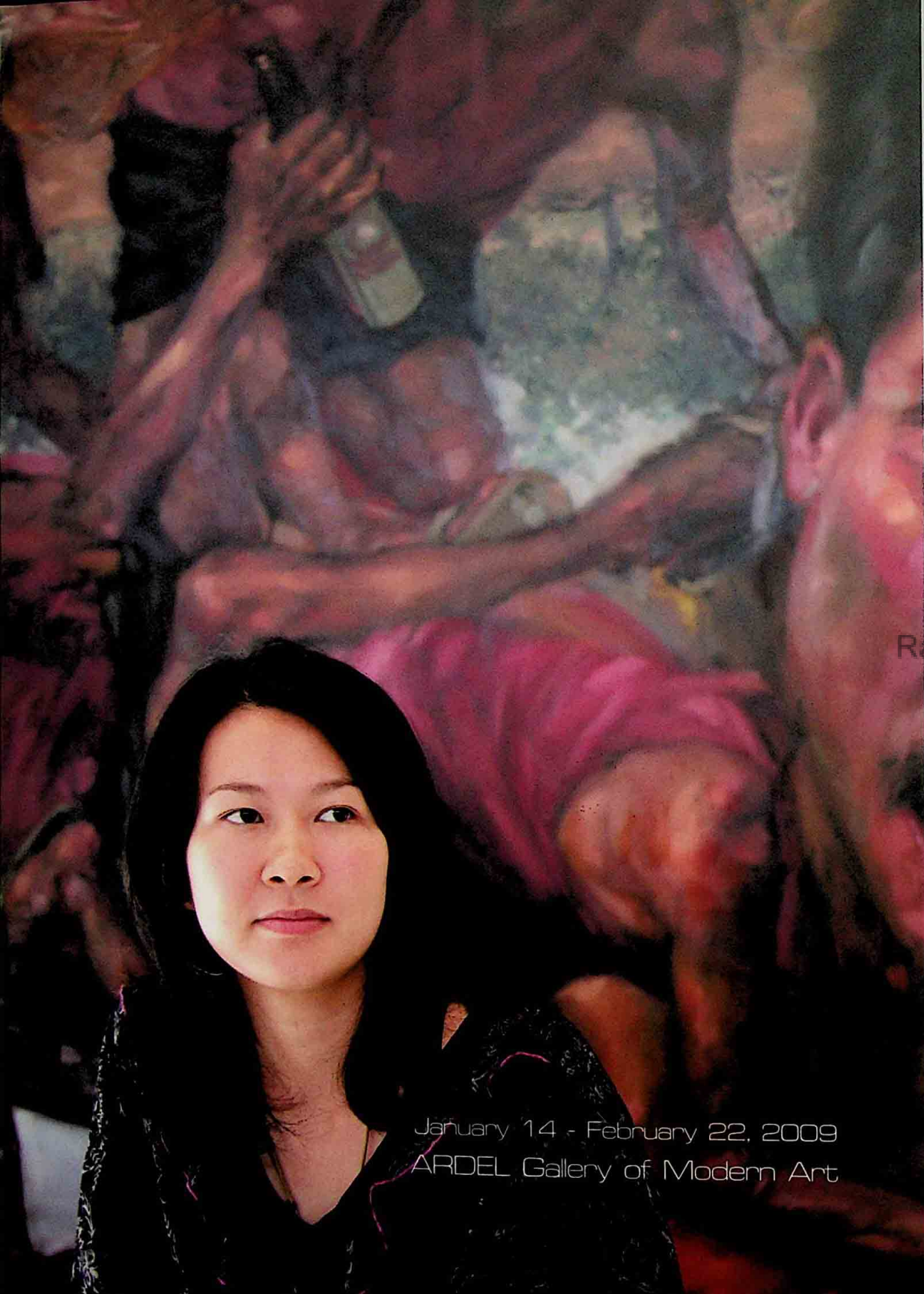

Ramsey Museum Foundation

Nonsense : No-nonsense

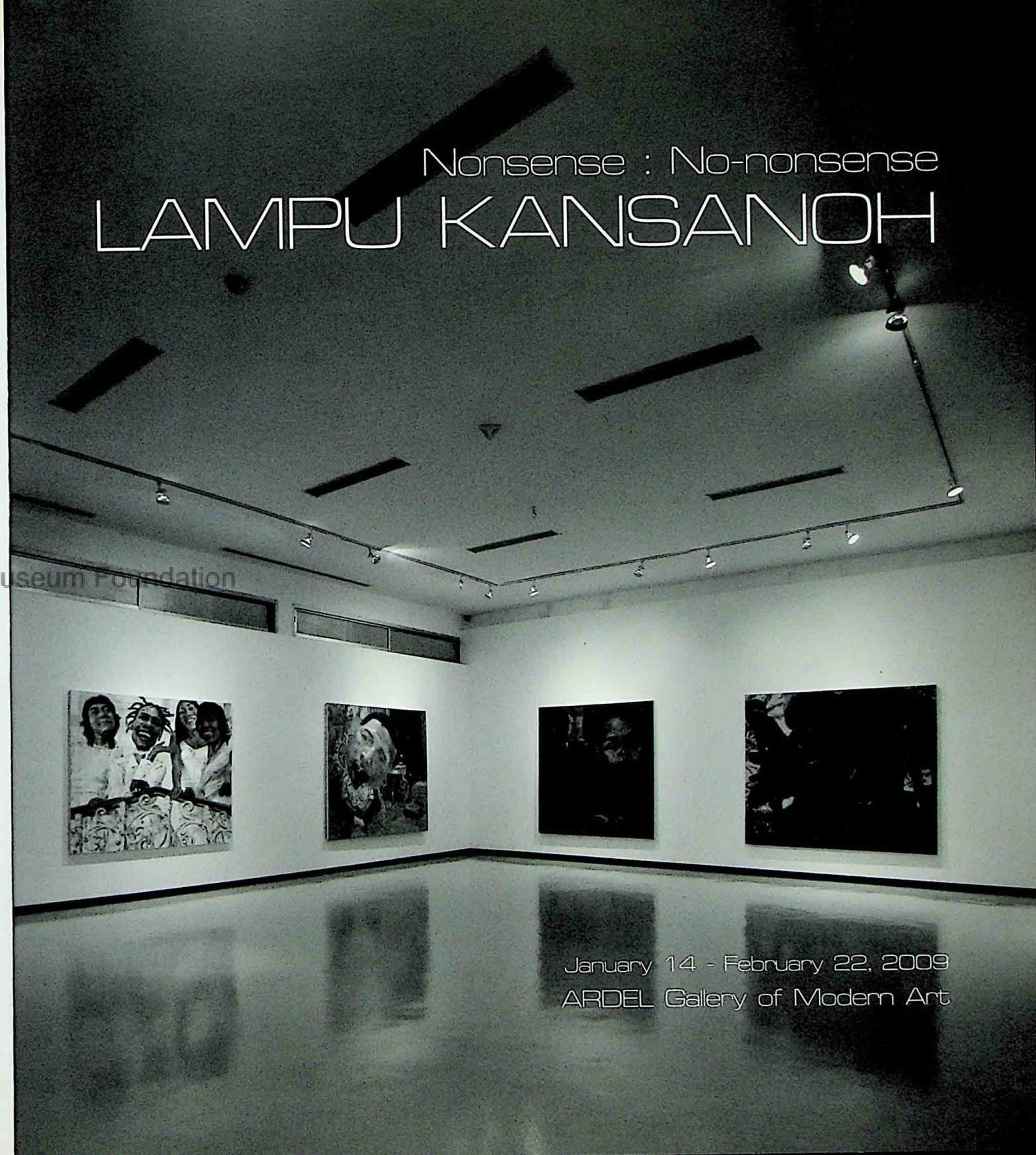
LAMPU KANSANO

January 14 - February 22, 2009
ARDEL Gallery of Modern Art

Rama IX Art Museum Foundation

Nonsense : No-nonsense LAMPU KANSANOH

January 14 - February 22, 2009
ARDEL Gallery of Modern Art

Manager: Vimonmarn Khanthachayana
Assistant Manager: Lawan Meesang
Curator: Orawan Khonwittayayothin
Assistant Curator: Thavorn Ko-udomvit
Hassapop Tangmahamek
Bussaraporn Thongchai

- This catalogue has been published on the occasion of the exhibition Nonsense : No-nonsense by Lampu Kansanoh
- Designed and Produced by Thavorn Ko-udomvit, Autcharavadee Sudprasert
- Photography by Thavorn Ko-udomvit, Lampu Kansanoh
- Translated by Manita Srisitanont
- Printed by Amarin Printing and Publishing Public Company Limited 65/16 Chaiyaphruk Road, Taling Chan, Bangkok 10170 Tel. +66 2882-1010, +66 2422-9000 Fax. +66 2433-2742
- 2008 Copyright, ARDEL Gallery of Modern Art
- Printed and Bound in Thailand
- 1,000 Copies

Rama IX Art Museum Foundation

ไร้สาระ...สู่สาระ

สัมพันธภาพระหว่างตัวเรากับผู้อื่นหรือระหว่างตัวเรากับสิ่งอื่นนั้น เป็นไปได้หรือไม่ว่าย่อมมีมากไปกว่าการพบปะ วาจา หรือการมีวัตถุประสงค์แห่งการข้องเกี่ยวกับเพียงประการเดียว ลึกลงไปอีกกว่านั้นสัมพันธภาพดังกล่าวอาจเต็มไปด้วยมิติของทิวทัศน์แห่งโลกทัศน์และกันอย่างไรก็ดี ตลอดถึงสาระคุณค่าที่ปรากฏถึงการดำรงอยู่ของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันภายใต้ห้วงความคิดที่ฐานและประสบการณ์เฉพาะของตนเอง ความหลากหลายจากการมองเห็นและการเผ่าสิ่งเกิดชีวิตของตนเองกับผู้อื่นนั้น จึงราวล้อมไปด้วยสิ่งอันเป็น "สาระ" และ "ไร้สาระ" จนยากที่เราจะทำความเข้าใจ

ในสังคมสมัยใหม่ ความสุขบนพื้นฐานของความเจริญแห่งชีวิตและโลกได้ถูกนิยามขึ้นไปทางๆ จนยากจนยากของความพึงพอใจทางเนื้อหนัง เมื่อความสุขถูกผลักดันออกไปไกลจากวิถีทางแห่งการพึ่งพิงอย่างถึงที่สุด มนุษย์จึงเริ่มตั้งคำถามกับตนเองอีกครั้งว่า ความสุขที่แท้จริงคืออะไร และอยู่ที่ใด?

ประเด็นเรื่องความหลากหลายของสัมพันธภาพระหว่างตนเองกับสิ่งอื่นนั้นได้ถูกหยิบยกขึ้นมากเป็นเครื่องมือในการแสวงหาคำตอบของคำถามดังกล่าว ผ่านภาพผลงานจิตรกรรมของ "ลำพู กับเสนาะ" ศิลปินหญิงที่สร้างผลงานศิลปะขึ้นพร้อมๆ กับความเชื่อว่า ความสุขนั้นมิได้อยู่ในทุกสิ่งและมิอยู่ในทุกชีวิตที่เชื่อว่า สิ่งเหล่านี้มีอยู่จริง...

ในสังคมที่เต็มไปด้วยความหลากหลาย ลำพูสร้างสัจธรรมลงบนศิลปะที่มาจากทิวทัศน์แห่งโลกทัศน์ของบุคคลคนต่างๆ ในสังคมที่เธอเคยได้ใกล้ชิดและสัมผัสพร้อมๆ กับการเรียนรู้ความสุขจากสัมพันธภาพที่เธอมีต่อเพื่อนมนุษย์เหล่านั้นอย่างจริงใจ รูปลักษณะภายนอกของกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งซึ่งอาจดูไม่สมบูรณ์สำหรับคนทั่วไป ได้ดึงดูดความสนใจให้เธอก้าวเข้าไปค้นหาระดับความสุขและความสมบูรณ์ในชีวิตของพวกเขาเหล่านั้น ผ่านวีรกรรมที่เพื่อย่อน มิใช่หนึ่งที่หยากบ้าน และแววตาที่บริสุทธิ์ของคนชนชั้นล่างทางสังคมซึ่งหาความสุขไปตามอัตภาพของชีวิตและวิถีทางที่พวกเขาเลือกเป็น

บนผิวสัมผัสของกายภาพภายนอกที่ดูเสมือนประหนึ่งว่า ขาดตกบกพร่องในทางความงาม ลำพูเพิ่มคุณค่าให้กับพวกเขาเหล่านั้นด้วยการยึด ย่อ ทด ขยาย ข้างกายบางส่วนของพวกเขาให้ใหญ่ และเล็กไปจากความเป็นจริง คุณลักษณะของภาพล่องลอยนำมาใช้ร่วมกับเทคนิคการเขียนภาพจิตรกรรมชั้นสูงที่แสดงความรู้สึกของสีและร่องรอยจากฝีแปรงที่ปลดปล่อยลงไปในผืนผ้าใบอย่างรวดเร็วและแม่นยำ

จากบทเริ่มต้นในการเผ่าสิ่งเกิดรูปลักษณะและพฤติกรรมของคนใกล้ชิดรอบข้างในกลุ่มเล็กๆ ใกล้ตัวอย่างกลุ่มเพื่อน รุ่นที่ รุ่นน้อง รวมถึงมิตรสหายผู้เป็นที่รัก ลำพูนำเสนอภาพบุคคลเหล่านั้น เมื่อครั้งแรกเริ่มสร้างงานดังเช่นในภาพ "วัตถุของใจ" "ครอบครัวไม่มี" และ

“ความฝันของคณะนี้” ภาพเหล่านี้เป็นเสมือนที่มาของแรงบันดาลใจในการถ่ายทอดภาพความประทับใจจากบุคลิก ลักษณะ รวมถึงพฤติกรรมอันหลากหลายจากกลุ่มบุคคล ดังกล่าวซึ่งแม้จะเป็นเพียงกลุ่มบุคคลเล็กๆ ในวงสังคมที่ ตัวเธอเองสังกัด หากแต่รูปและเรื่องเล่าที่ได้ดึงมานำเสนอ ในภาพจิตรกรรมเหล่านั้น ก็ได้ทำให้บุคคลซึ่งไม่มีใครจะมี คนรู้จักกลายเป็นบุคคลสาธารณะ นัยที่มันสามารถเชื่อมโยง ระดับประสบการณ์การรับรู้ของคนดูไปสู่ประเด็นทางสังคม ซึ่งมีผลต่อการหล่อหลอมความเป็นปัจเจกของคนกลุ่มหนึ่ง ขณะที่เราหลายคนได้ยึดเอาความเป็นปัจเจกเหล่านั้นและ มองมันในฐานะของสิ่งผิดปกติทางสังคม

ความพยายามในการสร้างภาพจิตรกรรมของลำพู ได้เน้นย้ำให้เราพิจารณาถึงสิ่งอันเป็นองค์รวมมากกว่าการ เพียรหาแต่ความสมบูรณ์เชิงอุดมคติของเราแต่เพียง อย่างเดียว มันได้ก้าวผ่านสิ่งซึ่งเรียกกันว่า ความผิดแผก หรือความผิดเพี้ยนของมนุษย์ และลดระดับอคติในการมอง ผู้อื่นในฐานะของสิ่งตกหล่นลงอย่างสิ้นเชิง ในขณะที่ ภาพเหล่านั้นแสดงรูปลักษณะที่น่าพึงพอใจทางอารมณ์ เสียงหัวเราะและรอยยิ้มจากการได้รับชมภาพบุคคลดังกล่าว กลับค่อยๆ แผ่วเบาลง คงเหลือแต่เสียงร่ำไห้ภายในใจ เท่านั้นที่ยังคงลำเนียงถึงการปฏิบัติต่อผู้อื่นของเราในอดีต ซึ่งมีเคยได้้นำเราไปสู่การเพินหาคุณค่าของความเป็นมนุษย์ โดยแท้จริงเลย

หลังการนำเสนอภาพกลุ่มคนเล็กๆ ใกล้ตัว ลำพู ได้พัฒนาแนวความคิดและขยายขยายสภาวะของการ สังเกตการณ์ออกไปสู่บุคคลในชุมชน และสังคมที่แวดล้อม ลำพูได้พยายามดึงเอาลักษณะอันน่าสนใจในรูปลักษณะ และวิถีชีวิตของมนุษย์ซึ่งขาดความสมบูรณ์มานำเสนอ ในมุมมองที่ชัดเจนมากขึ้น จึงไม่น่าแปลกใจว่าผลงาน

จิตรกรรมของเธอก็คือ ภาพสะท้อนของความคิดและทัศนคติของตัวเธอเองในระหว่างการเดินทางไปของสัมพันธภาพระหว่างตัวเธอกับผู้อื่นในช่วงเวลาหนึ่ง

การยืด ย่อ หด ขยาย โปะหน้าและสรีระยังคงปรากฏชัดอยู่ในตัวตนของลำพูอยู่เช่นเคยและแน่นอน ในเบื้องต้นมันก็ยังคงเบี่ยงเบนความสนใจของคนดูไปสู่รอยยิ้ม และเสียงหัวเราะเมื่อแรกเห็น กระทั่งเมื่อได้อ่านความถึงเนื้อหาเรื่องราวจากแวตตาและสภาพแวดล้อมในฉากตอนของชีวิตกลุ่มคนเหล่านั้น เราจึงได้เห็นสิ่งที่มีมากไปกว่าความตลกขบขัน ดังเช่นภาพของชนชั้นแรงงานที่หาความสุขจากการดื่มเหล้าราคาถูกหลังต่อสู้อันหนักกับชีวิตอันแสนยากแค้นมาครึ่งค่อนวัน ภาพของเด็กสาวผู้อ่อนต่อโลก กำลังอุ้มบุตรชายที่แก่กว่าตนเองขณะนั่งทอดสายตามายังคนดูราวกับกำลังจะบอกว่าชีวิตที่เธอได้รับนั้นชรากว่า โปะหน้าละอ่อนของเธอเหลือคณา และไม่ต่างอะไรไปจากภาพของกลุ่มสาวประเภทสองผู้ไม่ปรารถนาในสรีระร่างกายที่ธรรมชาติมอบให้ ในอีกด้านหนึ่ง พวกเธอกลับเลือกที่จะมีความสุขและพึงพอใจกับชีวิตที่พวกเธอเลือกเป็นอย่างเต็มที่

เช่นเดียวกับภาพ “ชื่นใจยาย” “ก่อนวันวานยังหวานอยู่” และ “ก่อนชีวิตจะผาติโผน” ลำพู นำเสนอภาพชีวิตอันปลายของชนชั้นล่างผ่านรื้อรอยบนโปะหน้าและร่างกายของคนชราเหล่านั้นด้วยเทคนิคการวาดภาพด้วยเกรยอบบนกระดาษที่ไม่เพียงแต่แสดงให้เห็นทักษะการวาดเส้นชั้นสูงของลำพูเท่านั้น แต่มันยังได้แสดงให้เห็นความสามารถในการเลือกสรรมุมมองแห่งชีวิตที่เรียบง่ายและธรรมดาที่น่าเสนอในรูปแบบของงานวาดเส้นซึ่งไม่ธรรมดา ขณะที่ความพยายามในการตอบคำถามต่อการแสวงหาสิ่งที่เรียกกันว่าความสุขและความสมบูรณ์ของ

Rama IX Art Museum Foundation

ชีวิตนั้นก็ยังคงชัดเจนและดำรงคุณค่าของมันอยู่เช่นเคย

ภาพเปลือกนอกของคนกลุ่มหนึ่งซึ่งตกเป็นเป้าสายตาที่น่ารังเกียจของชนชั้นผู้ดีซึ่งอาบเนื้อตัวและผิวพรรณที่เปล่งปลั่งของตนเองไว้ด้วยครีมแห่งเงินตราและชาติกำเนิดได้สะท้อนภาพภายในของมนุษย์ซึ่งกำลังมีบอดแตกสลายก้าวเดินออกไปจากวิถีแห่งจิตวิญญาณความเป็นมนุษย์ที่ตนเองได้จากมา ความจริงแท้ของความเป็นคนได้ถูกผูกติดไว้กับรูปลักษณะภายนอกที่สวยงาม ขณะที่ในอีกมุมหนึ่งลำพูกลับได้เรียนรู้ความจริงแท้ของความเป็นคนจากความสกปรกบนเนื้อหนังและสภาพอันน่ารังเกียจของคนที่สังคมพยายามผลักไส เธอเน้นย้ำมันอีกครั้งด้วยการจัดสภาพให้กลุ่มคนเหล่านั้นกลายเป็นพระเอกนางเอกของงาน ในงานศิลปะนั้นเส้นแบ่งของความสูงต่ำและความเป็นมนุษย์นั้นไม่มี แม้แต่คนชนชั้นสูงที่ได้พบก็ยอมพยายามค้นหาวาสิ่งซึ่งเธอต้องการนำเสนอคืออะไร ลำพูจึงขยายความสิ่งเหล่านั้นด้วยการแสดงคุณค่าในสิ่งอันธรรมดาสามัญอย่างเต็มที่ ขณะเดียวกันเธอก็ได้แสดงชั้นเชิงในการจัดสรรเรื่องราว องค์ประกอบและเทคนิคทางจิตรกรรมชั้นสูง แสดงเหตุและผลแห่งการดำเนินชีวิตของกลุ่มคนเหล่านั้นอย่างเข้าใจ ก่อนที่จะสอดแทรก ‘สาระ’ และข้อคิดอย่างเจียบๆ ซึ่งเชื่อมโยงมาถึงผู้ชมงาน กระทั่งอาจนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติใหม่ๆ ในการมองโลกและการเฝ้าสังเกตสัมพันธภาพระหว่างตัวเรากับชีวิตอื่นโดยปราศจากอคติและอัตตาของตัวเองเป็นที่ตั้ง

นิยามของความสุข หรือความสมบูรณ์แบบของมนุษย์ จึงอาจผูกติดอยู่กับสิ่งใดก็ได้ตามแต่บุคคลนั้นเลือกที่จะพึงพอใจ สำหรับลำพูแล้วงานจิตรกรรมของเธอก็คือความพึงพอใจประการหนึ่งในชีวิตที่เธอเลือก มากไปกว่านั้น มันยังได้สร้างความพึงพอใจให้กับผู้ที่ได้ชื่นชมผลงานของเธอ

ในแง่ของความสุขสนทนและเอ็นดูต่อชีวิตที่เธอเลือกมานำเสนอได้โดยที่เราเองก็ไม่ต้องรู้ตัว

การนำเสนอ ‘สาระ’ บนความ ‘ไม่มีสาระ’ ในชีวิตของกลุ่มคนต่างๆ ที่ลำพูต้องการนำเสนออยู่นั้น ในขั้นแรกมันได้กลายเป็นบทพิสูจน์ข้อหนึ่งว่า งานจิตรกรรมของเธอมีสถานะแตกต่างจากภาพล้อทั่วไปซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อแสดงความตลกขบขันทางรูปทรงและอารมณ์ความรู้สึกเพียงอย่างเดียว หากในนัยยะหนึ่งมันยังมีสถานะเป็นเสมือน “ภาพล้อเลียนชีวิต” ที่เลือกเกิดไม่ได้ของกลุ่มคนชนชั้นหนึ่งในสังคม ข้อสังเกตที่น่าสนใจประการหนึ่งก็คือ ลำพูมิได้ต้องการสะท้อนปัญหาหรือความเลื่อมโทรม กระทั่งผลกระทบจากความเปลี่ยนแปลงทางสังคมโดยตรง สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงผลพลอยได้จากการหยิบยกเอาภาพเรื่องราวของคนกลุ่มหนึ่งในสังคมมานำเสนอ แต่สิ่งที่เธอกำลังจะบอกและสื่อสารมายังตัวเราหรือคนดู ก็คือแนวคิดที่ว่า “ไม่ว่าสังคมและโลกจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร หากมนุษย์ผู้ได้เกิดมาแล้วนั้น ยอมรับและพอใจในวิถีชีวิตหรือโชคชะตาที่เลือกไม่ได้ของตนเองแล้ว ความสุขที่ผู้คนส่วนใหญ่พยายามค้นหาที่อาจตั้งอยู่บนความเข้าใจต่อความทุกข์ที่ตนได้รับนั่นเอง”

ถาวร โกอุดมวิทย์
รวบรวมข้อมูลโดย บุษราพร ทองชัย

Nonsense: No-nonsense

The relationship between us and other persons or things is possible. It is more than just meeting or saying goodbye. The relationship might include the silent observation on each other, as well as the consideration of the existence of humanity based on each person's attitude and experience. The diversity gained from the observation and vision surrounding our life, therefore, includes the 'nonsense' and 'no-nonsense' that might be so difficult for understanding.

In modern society, true happiness is interpreted into various definitions according to worldly satisfaction. When the happiness is deviated beyond nirvana, human beings start questioning themselves once again: **What is the real happiness? Where is it?**

The issue of variety of relationship between us and other persons is raised, as a tool for searching for the answers to the above questions, through Lampu Kansanoh's fine art. This female artist creates the art works with belief. She thinks that happiness can be found in everything. It exists in every life that believes so...

In the society of diversity, Lampu created the art works based on her observation of the

relationship between groups of people living in the society that she has experienced, along with her learning of happiness through her sincere relationship with others. The appearance of one group of person might not be attractive for other people. However, this is so appealing to her that she must learn the degrees of happiness and prosperity of their lives through the wrinkles, damaged skin and innocent eyes of the working class who seeks happiness on one's own.

Lampu added value to the appearance that seems to lack of beauty by enlarging, contracting, and resizing parts of body which is deviated from reality. The caricature is used along with the advanced fine art drawing that reveals the feelings through the colors as well as the quick and precise brush strokes on the canvas.

Based on her observation, Lampu presented the appearances and behaviors of the people surrounding her life including her friends, the seniors, the freshmen, and her beloved best friend. Her initial art works including "Mo's Stuff", "The Moby Family" and "Ka-ning's Dream" were the source of inspiration for her to present the impression gain from diverse personalities,

Rama IX Art Museum Foundation

appearances and behaviors of those people. Even though they were the minority in the society, their Images and contents presented in her art works could make these working class people become the public figures that could connect to the viewers' experience. This became the social issue that had an effect on individual socialization of one group of people while many of us held onto such individuality and considered those people as abnormality in our society.

Lampu's efforts in creating these fine art encourage us to consider the holistic outlook rather than seek for idealistic perfection. We should look beyond the thing that we call 'abnormality' or 'unusualness of human being' as well as remove our bias or looking at others as funny things to laugh at. While these art works reveal the satisfactory image, the laughter and smile from viewing those images are lessen. Only the voice in our mind is echoing. It reminds us of our past treatment toward others that has never led us to search for the true value of human being.

After presenting the image of small group of people, Lampu developed her concepts and

changed her observation to wider community and environment. She has tried to capture the interesting attributes of appearance and way of life that lack of fullness. She presented these images more precise. Unsurprisingly, her fine art is the reflection of her thoughts and attitudes towards her relationship with other people at a particular moment.

Resizing faces and bodily parts is still prominent in her art works as before. The image can bring smile and laughter to the viewers at first sight. However, after reading the story from the eyes and the background environment of these people, we will realize there is something beyond fun, for example, the image of working class people who seek happiness from drinking cheap spirits after struggling with difficulties for most of the day and the image of a little innocent girl carrying her son who looks older than her. She is looking at the viewers as if she is trying to tell us that the life that she is carrying is far more elder than her young face. It is not different from the image of transgender who does not desire for the natural body. She decides to be happy and satisfied with her own way of life.

As for "Delighted", "Sweet Memory" and "Fearless," Lampu presents the lives of working class people through wrinkles on the face and skin by using the technique of crayon on paper. This does not only reveal her advanced drawing skill, but also her ability in selecting the simple and ordinary attributes of life to be presented in her extraordinary drawing art work. At the same time, her efforts in seeking the answer for what is called happiness and fullness of life is clear and maintains its values as before.

The appearance of a group of people who seem to be a disgusting object in the eyes of the upper class people whose lives are covered with money that reveal the lineage reflects the blind mind of human beings who are walking out of their original path. They forget their soul and being. People are judged from the appearance. However, Lampu has learned the facts of life from the dirty body and disgusting appearance from the people that are repelled by the society. She emphasizes these facts again by presenting these people as the leading actors and actresses in her art works. As for art, there is no separation between upper and lower classes. Human being

cannot be segregated into classes. Even the upper class people who see these images shall try to search for what the artist has tried to present. Lampu elaborates these facts by presenting the value of ordinary attributes. At the same time, she reveals her skills in contents and composition arrangement along with her advanced skill. She presents the cause and effect of the working class's way of life with understanding before gradually adding the 'no-nonsense' and the consideration points to the viewers. This will somehow leads to changes in attitudes toward the world and observation on our relationship with others without bias or ego.

The definition of happiness or fullness of human being might, therefore, be dependent on anything that the person feels satisfied with. However, for Lampu, her fine art is one of the selections that she feels satisfied with. Moreover, it also makes the viewers feel satisfied in terms of entertainment and kindness toward lives that she has selected for her presentation.

The presentation of 'no-nonsense' of the 'nonsense' of lives primarily suggests that her fine art is different from ordinary caricatures that

Rama IX Art Museum Foundation

aim for entertainment only. At some points, it is similar to the "mimic of lives" of one group of people whose destiny is destined and cannot be changed in the society. Another interesting point is that Lampu does not wish to reflect the problem, the decadence or the effect of social changes directly. These issues are the by-product of the presentation of the people in the society. What she wants to communicate to us or the viewers is that "No matter how the world or the society is changed, if the human being accepts and feels satisfied with their own way of life or destiny, the happiness that most people seek might come from their understanding of their own misery."

Thavorn Ko-udomvit
Translated by Manita Srisitanont

“ไร้สาระ สู่อะไร”

หากเราเห็นว่ารายการตลกเป็นความบันเทิงที่ไม่มีสาระ ผลงานจิตรกรรมของข้าพเจ้าก็คงเป็นงานที่ไม่มีสาระหรือมีอาจให้อะไรกับใครได้เลย

ผลงานนับสิบชิ้นผ่านการสร้างด้วยการมองคุณค่าของชีวิตในหลากหลายรูปแบบ บางชิ้นมาจากเรื่องราวใกล้ตัวและหลายชิ้นมาจากบุคคลที่คุ้นเคย ด้วยความเข้าใจถึงเรื่องของคุณค่าทางจิตใจภายใน ซึ่งเป็นที่มาของการกระทำ และรวมถึงวิถีชีวิตของชนชั้นรากหญ้า ผู้ที่เข้าถึงคุณค่าที่ใครหลายคนดูถูกในเหตุการณ์อันไร้เกียรติเหล่านี้ แต่สำหรับพวกเขาเหล่านั้น เกียรติยศมิใช่การได้มาซึ่งการแก่งแย่งชิงดี ไม่ใช่การทะเลาะเบาะแว้งกันจนหาชื่อเสียงทอง ก็อาจใช่ในเรื่องที่โอกาสเหล่านั้นบางครั้งพวกเขาก็ไม่สามารถไขว่คว้ามาได้ แต่การพอใจกับความสุขเพียงชั่วคราวชั่วครวญ กลับทำให้เกียรติยศที่วันนั้นเต็มเปี่ยมอยู่ในห้วงแห่งกาลเวลา แม้มันจะเป็นแค่ความสุขเพียงช่วงเวลาสั้นๆ หากเทียบกับการปล่อยให้เวลาความสุขอันจอมปลอมได้ผ่านเลยไป แล้วเวลาแห่งความจริงเดินมาถึง มันอาจเป็นช่วงเวลาอันเจ็บปวดก็เป็นได้

คุณค่าเหล่านี้ยากที่ใครจะเข้าใจ ใครหลายคนตัดสินชีวิตเหล่านี้ว่า ไร้แก่นสารของความเป็นมนุษย์ แต่ท้ายที่สุดหากเราได้สำรวจหัวใจตนเองจะพบว่า นอกจากชีวิตยังต้องการปัจจัยสี่แล้ว อาจยังต้องการรายการตลกสักเรื่องที่ทำให้ความสุขได้เพียงชั่วครู่ แต่นั่นก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าสิ่งไร้สาระเหล่านี้เองที่สามารถเติมเต็มจิตใจให้สมบูรณ์ได้ เพราะอย่างน้อยมันก็ทำให้เราคิดว่า สิ่งที่คุณต้องการ

เป็นแค่สิ่งเบาเรอสุขภายนอกเท่านั้นหรือ หรือท้ายที่สุดสิ่งที่เราากำลังค้นหาหมั่นคือคุณค่าทางใจต่างหาก

มีหนังสือการ์ตูนเรื่อง “จะเอาอะไรกับผม” เขียนโดย “มิโนรุ ฟุรุยะ” เป็นการ์ตูนที่มีความยาวสี่เล่มจบบริบูรณ์ ถ่ายทอดอารมณ์ขันแบบสุดขั้วของความสุขในความไม่มีสาระผ่านเรื่องราวของผู้คนในหนังสือเล่มนี้ ขณะที่อ่านก็ไม่สามารถตอบได้ว่าทำไมเรายังชอบเสพสิ่งเหล่านี้ ทั้งๆ ที่อาจจะไม่สร้างปัญญาหรือความรู้ใหม่ๆ ให้เราเลย หนังสือเล่มนี้มีเรื่องราวเกี่ยวกับเด็กจรจัดและปัญหาสังคมของญี่ปุ่น แม้จะมีเรื่องราวที่ขบขันแต่ผลลัพธ์กลับเต็มไปด้วยคุณค่า คุณธรรม อันเป็นเครื่องตัดสินว่า แม้จะอยู่จุดไหนในสังคม ชีวิตจะมีสาระมากน้อยแค่ไหน ทุกคนล้วนแสวงหาความเป็นมนุษย์ ความรักและความสุข

สิ่งเหล่านี้เองที่เป็นตัวเติมเต็มจิตใจของมนุษย์ให้สมบูรณ์แบบ เช่นเดียวกับข้าพเจ้าที่ถ่ายทอดความสุขผ่านงานศิลปะเสมือนเป็นกาลเติมเต็มชีวิตที่สมบูรณ์แบบให้แก่ผู้ชม

ในงานจิตรกรรมข้าพเจ้าได้หยิบยืมวิธีการต่างๆ ในการ์ตูนล้อ (Caricature) ที่มีการยืดหดขยาย ใบหน้า ร่างกาย วัตถุ และสิ่งแวดล้อมให้เกินจริง เพื่อแสดงคุณค่าที่ข้าพเจ้ามองเห็นและเพิ่มเติมสิ่งที่ข้าพเจ้ารู้สึกออกมาทางสีหน้าท่าทาง และให้ความสำคัญที่ใบหน้า เพราะใบหน้าเป็นส่วนที่ปะทะกับการรับรู้ของผู้ดู อีกทั้งยังแสดงอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครที่ต้องการถ่ายทอดได้ชัดเจนที่สุดตามเป้าหมายของข้าพเจ้าอีกด้วย

ลำพู กันแสนะ

Rama IX Art Museum Foundation

“Nonsense: No-nonsense”

If we think the comedy program is a nonsense entertainment, my art works would also be nonsense, or they might not be of any value.

All of my art works were inspired by my contemplation on various forms of life. Some are inspired by the surrounding environment while others are the story of familiar people. I create the art works with an understanding of the value of the mind that is considered as the source of action and way of life of the working class people that are looked down by the society. However, as for these people, honor is not the achievement from the competition. It is not the ambition for fame or money. It might be true that they cannot receive such opportunity sometimes. Satisfaction with the real happiness is the honor that can be lingered on for a long time, unlike the deceitful happiness that shall bring misery when the truth reveals.

Such value is difficult for understanding. Many people judged those lives as lacking of the core attribute of human being. Nevertheless, if we explore into our heart, we will understand that, besides the four requisites, we might need to watch the comedy program that brings us happiness for a while. We cannot deny that this no-nonsense can fulfill our heart. At least, it makes us realize that whether what we want is just the contentment or the thing that can fulfill our soul.

“Boku to Issho” by “Minoru Furuya” is the comic book of 4 volumes that presents the extreme comedy of happiness without any sense through the story of each protagonist. While reading them, I cannot answer why I like these non-sense stories since they cannot provide any knowledge or wisdom. The story of this comic book is about the homeless children and the social problems of Japan. Even though it is just a funny story, the core of the story includes value and virtue which prove that no matter where you are in the society, no matter how much sensible your life is, everybody seek for love and happiness.

These are the things that fulfill the human being's soul. As for me, presenting happiness through the art works is fulfilling the viewers' life.

As for my fine art, I include the caricature technique that resizes the face, body, object and surroundings into surreal images in order to present the value that I witness and my feelings through facial expressions and gestures. I put a focus on the face because it is the part that mainly confronts with the viewers. I also present the emotions of each figure as clearly as possible according to my goal.

Lampu Kansanoh
Translated by Manita Srisitanont

ครอบครัวมอบี / The Moby Family
Oil on canvas, 230 x 200 cm, 2006.

Rama IX Art Museum Foundation

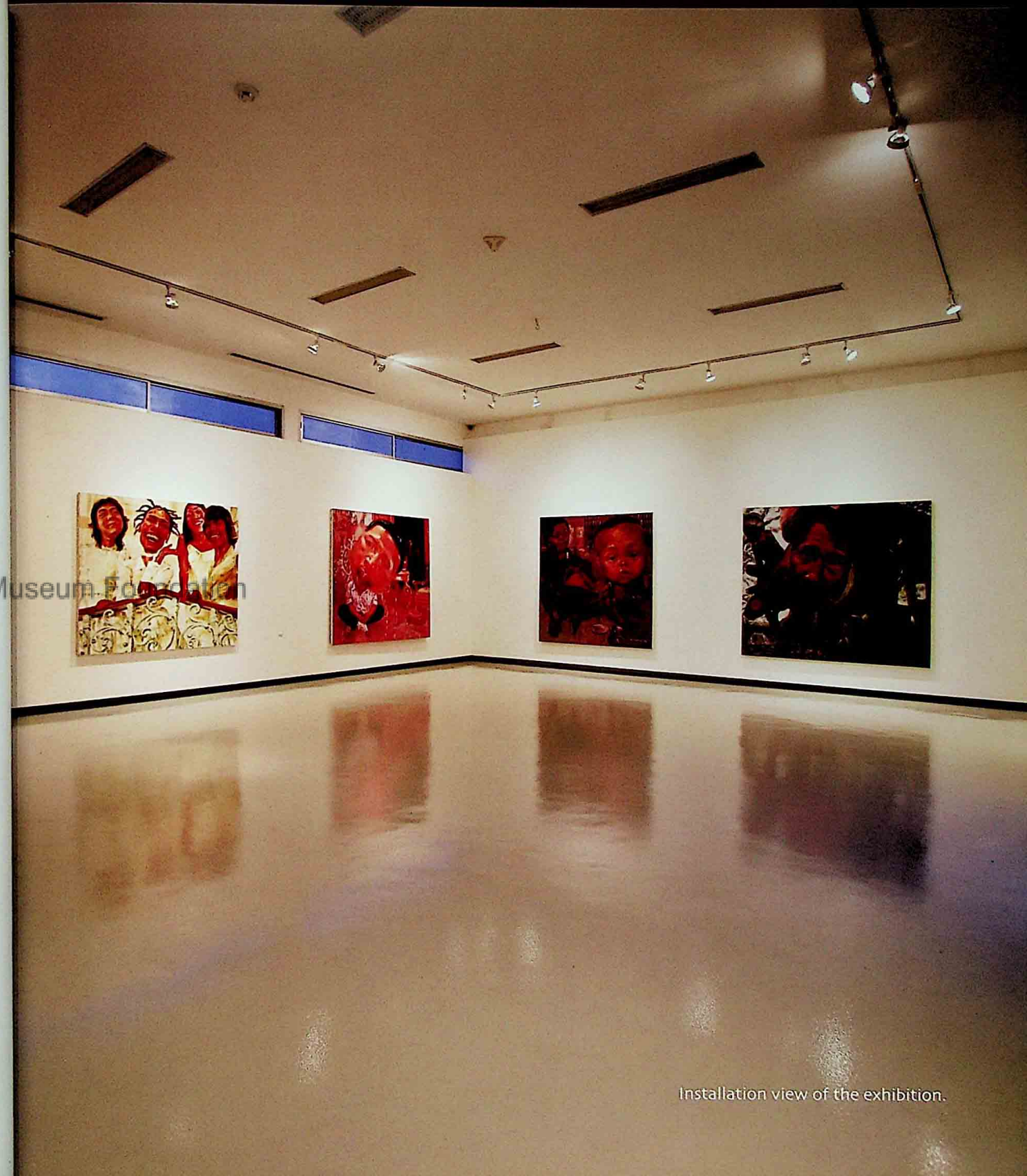
อย่าจากฉันไป / Don't Leave Me
Oil on plastic sheet, 200 x 180 cm, 2006.

ความฝันของคะนิง / Ka-ning's Dream
Oil on canvas, 200 x 200 cm, 2006.

วัดตุของโม / Mo's Stuff
Oil on canvas, 200 x 200 cm, 2006.

Rama IX Art Museum Foundation

Installation view of the exhibition.